

Продължава от стр.1

Силният характер, като родоендрона, расте сред бурята. Някои от най-полезните хора никога не бяха зели своите позиции на полезност, ако не са били вкоренени и подлагани на удари в "леярната" на изпитанието. Когато гледам как Мойсей се издига от тръстикова та кошница до най-великия законодател на вековете; Амос - от грижата за стадата до състоянието, в което да стане причина целият Израил да трепери от неговите пророчества; Давид - от пасенето на овцете до царския скиптер; Петър - от рибарската мрежа до великия проповедник на Петдесетницата - то намирам, че е вярно твърдението: бедността не винаги означава безполезност.

Бог отива при онези, които изпълняват възложените им задачи

Именно в нашата заетост с полезни неща, именно там, виждаме Божествената проява. Ако тези овчари бяха отишли същата вечер във Витлеем, изоставяйки стадата си с риск да бъдат разкъсани от вълци, те нямаше да чуят ангелската песен. С други думи хората, които виждат най-много от Бога и небото, са

тези, които не занемаряват своята работа. Ние всички имаме задължения и, докато ги изпълняваме, Бог ни се явява. Ние всички имаме своите стада от грижи, безпокойства, предизвикателства и тревоги и трябва да се грижим за тях.

Изобщо най-добрите

не тяхната незрялост в апостолство. Гегеон работеше на хармана, когато видя ангела. Саул, изморен до крайност, търсеше загубените осли, когато намери короната на Израил. Тези, които не вършат нищо, се намират в най-неблагоприятни обстоятелства за получаване на Бо-

Християнският живот не се състои в плач, сърбене и воловане. Това, което ни разкрива онази първа коледна нощ, не бе вопъл, а песен.

В един свят на грех, болести и бомби ние трябва да срещаме трюности. Но в най-тъмната нощ небесата се отварят в ангелска песен.

И вие като Павел може да претърпите корабкрушение, но аз ви насърчавам да бъдете богри и радостни, защото ще стигнете безопасно до брега. Религията не се изразява в увиснало лице и нарези по грехите. Фарисеите, които излагаха религията си на показ, нямаха за нея място в сърцето си. Оплакването не принадлежи към семейството на многоцветната Христова благодат, която навлиза в сърцето, когато дяволът излезе от него. Християнството не е нищо цинично, нито остроумно; то не потушава смяха, не "заглъхва" светлината, не обезличава изкуството. Сред щастливите неща то е най-щастливото. Христос дойде, за да живеем, и то изобилно.

Славният край понякога има много скромно начало

Славният край понякога има много скромно начало

Сламената постелка беше началната точка, но викът от небото разкри славния край. Хрис-

НЕБЕ, построено на ЯСЛА

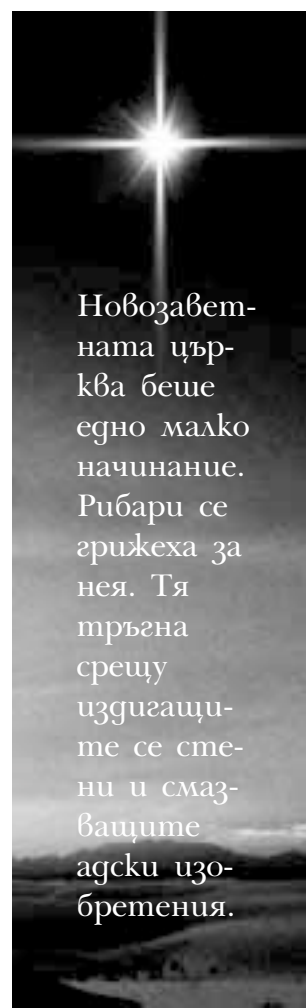

хора - това са заетите хора. Елисей ореше на нивата, когато пророческата мантия падна над него. Матей изпълняваше бирническите си задължения, когато Христос му заповяда да го последва. Яков и Йоан поправяха мрежите си, когато Христос ги призова да станат ловци на човеци. Ако те си бяха спели под топлата слънчевина, Христос никога нямаше да превър-

жествената изява.

Религията на Христос е радост

Измама е да се смята, че Христовата религия е меланхолична и тъжна. Музиката, която отекна в среднощните небеса, не беше тъжна песен, а възторжен химн. Тя разтърси хълмовете от радост.

Новозаветната църква беше едно малко начинание. Рибари се грижеха за нея. Тя тръгна срещу издигащите се стени и смазващите агски изобретения.

тъм ѝ каза: "Анатема!" Десетки хиляди се радваха на надвисналото поражение. Мъчениците на кладите викаха: "Докога, Господи?"

Много скромно начало, но вижте разликата в края, когато Христос с всемогъщата си ръка строши и последната халка на човеикуите окви. Тогава изкупените от всички векове ще празнуват с хилядолетна радост, а Исус ще види плодотворите от труда на душата си и ще се насити.

Бог направи нещо ново

Забележете последиците от Христовата мисия: слава на Бога, мир на човечеството. Когато Бог изпрати Сина си на света, ангелите откряха нещо ново в Бога, нещо, което не бяха виждали преди това. Не сила, не мъдрост, не лобов. Те познаваха всички тези неща преди това, те видяха духа на себеприцание в Бога.

По-лесно е да обичаш ангел на престола, отколкото разбойник на кръста. Серафим, който се покланя, отколкото прелюбодейка в разгара на престъплението ѝ. Когато ангелите видяха Бога - Бога, който не позволяваше който и да било от ангелите в небото да бъде наранен, да отгави собствения си син, те видяха нещо, за което не бяха и помисляли преди това!

Нека това Рождество ни донесе добрите новини на голяма радост - прощение на всички грехове, утеха за всички скърби и живот за духовно мъртвите. Няма ли да приемем сега Христос в сърцата си? ХМ

Съзри се стичаха по лицето ми, докато карах велосипеда си към баба в деня, в който сестра ми ме шокира: "Няма Дядо Коледа - каза тя с присмех. - Дори и най-наивният знае, че няма Дядо Коледа!"

Баба ми не беше от най-нежните и никога не е била. Аз се втурнах към нея този ден, защото знаех, че тя е откровена с мен. Знаех, че винаги ми казва истината, и знаех че истината винаги се възприема по-лесно, когато я преглътнеш с няколко от невероятните канелени симиди на баба.

Тя си беше вкъщи, а симидите бяха все още топли. Между хапките ѝ разказах всичко. Беше готова с отговор. "Няма Дядо Коледа? - изсумтя. - Абсурд! Не им вярвай. Слуховете са разнасяни с години и това ме кара да се ядосвам, особено когато го чуя."

Спря и се замисли за момент, след това каза: "Сложи си палтото и нека да излезем."

"Да тръгваме? Къде ще ходим, бабо?" Попитах аз. Не бях си завършил дори

Тайният помощник на Дядо Коледа

втория симид.

Отидохме в Главния магазин, единствения в града, в който има от всичко по малко. Докато влизахме през вратите, баба ми даде 10 долара - тогава това бяха много пари - и ми каза: "Взemi ги и купи нещо за някого, който ти е нужен. Ще те накама в колата." Обърна се и излезе от магазина.

Бях само на 11 години. Често бях ходил с мама да пазарувам, но никога сам. Магазинът изглеждаше голям и претърпан, пълен с хора, свивещи се бързо, за да свършат с пазаруването за Рождество. За няколко минути се спрях объркан и, здраво стискайки тази 10-доларова монета, се чудех какво да купя и за кого да бъде. Помислих си за всекиго, когото познавам: за семейството ми, приятелите ми, съседите, за съучениците ми, за хората от църквата. Бях тотално погълнат от мисли, кога-

то изведнъж в съзнание то ми се появи Боби Дакер. Той имаше лош гръб и мръсни заплетени коси; сядаше зад мен в училище.

Боби нямаше палто. Знаех го, защото той никога не излизаше между часието през зимата. Майка му винаги пишеше

бележка на учителката, че кашля. Но всички в класа знаехме, че той не кашляше. Това беше извинение. Майка му не искаше Боби да излиза навън през междучасията, защото той нямаше палто.

Стисках 10-доларовата банкнота с нарастващо възмущение. Щях да купя

на Боби Дакер палто. Спрях се на червено кадуфе с качулка. Изглеждаше наистина топло и той щеше да го хареса.

Занесох палтото до касата. "Коледен подарък ли е?" - попита служителката мило, докато прибираше банкнотата. "Да - отговорих срамежливо. - Палтото е за Боби."

Приятната леличка ми се усмихна. Не ми върна никакво ресто, постави палтото в кесия и ми пожела весело Рождество.

Вечерта баба ми помогна да го опаковаме в коледна хартия и го завързахме с панделка. Взехме една картичка и написахме: "За Боби, от Дядо Коледа." Баба каза, че Дядо Коледа винаги настоява за секретност. След това ме откара до дома на Боби, като ми обясняваше по пътя, че отсега нататък ние сме официално едни от тайните помощници на Дядо Коледа.

Баба паркира колата малко по-нагоду от къщата на Боби. Промъкнахме се тихо до къщата и се скрихме в храстите до входната врата. Тя ме побутна. "И така, дядо Коледа - прошепна тя - давай!" Поех дълбоко гръх, втурнах се към вратата, пусна подаръка на стълбите, натиснах звънеца и изхвърчах обратно на сигурно място в храстите при баба.

Чакахме с притаен гръх. Най-накрая входната врата се отвори и там стоеше Боби.

Годините не са различили възмущението на този момент, прекаран зад баба, докато треперех скрит в храстите до къщата на Боби.

Тази нощ осъзнах, че ужасните слухове за Дядо Коледа бяха точно това, което и баба каза: "Абсурд. Дядо Коледа е жив и ние бяхме в неговия отбор."

Преведе от английски
Петра Теофилова